

Tijdschrift voor Meisjes van 12-16 jaar
Onder Hoofdredactie van Mevr. THÉRÈSE HOVEN, Den Haag

ONZE MEISJESWERELD

Het Auteursrecht van den inhoud van dit blad wordt verzekerd volgens de Wet van 28 Juni 1881 (Stbl. No. 124)

Abonnementsprijs per jaar
van 52 nummers f 5.50

Uitgave van N. J. BOON,
AMSTERDAM

LECTUUR

DOOR

NANNIE VAN WEHL.

Waar of Lily zitten zou? O, daar vind ik haar eindelijk, op haar vroolijke, prettige meisjeskamer, in haar rieten fauteuiltje, met 't licht van de lamp, die op de hooge boekentafel staat, als gouden zonneschijn door de vergulde kralen van de kap vallend op haar gebogen hoofd.

't Is zoo gezellig in die kamer!

Zooveel mooie gravures, aquarellen, teekeningen aan den wand; zooveel vriendelijke, jonge gezichten, kijkend uit lijstjes of van portrettenstandaards, op de tafeltjes en étagères; zooveel mooie boeken in kleurige bandjes met veel goud, in de openstaande kast, en stapels boeken en tijdschriften voor haar op de boekentafel.

Ja, 't moet goed zijn, daar te zitten tusschen veel vroolijks en opgewekts: men moet er zelf ook wel vroolijk en opgewekt worden.

Lily leest, leest zóó aandachtig, dat ze voor niets anders bewustzijn over heeft; leest voorovergebogen, met een kleur van inspanning, met een trek op haar gelaat, die voorspelt, dat ze straks haar boek zal dichtklappen en, met een zwaren zucht, zal zeggen: „Hé — wat prachtig!”

Haar gedachten zijn niet hier, in de vroolijke, reine omgeving, de omgeving, waar een gezonde, frissche meisjesziel behoort.

Neen — Lily is in: „de Kempphaantjes” van Justus van Maurik, in het boevenlogement, waar moeder Lena als oppergebiedster heerscht. Lily dwaalt daar rond, tusschen de verschillende boeventypen, de een al weerzinwekkender dan de ander. — En Lily is gewoon, een straat om te gaan, als haar iemand nadert, die misschien een boef zou kunnen zijn — omdat hij ongeschoren en wat heel armoedig gekleed is.

Lily is daar gekomen door de vuile modder van Amsterdamsche achterbuurten — en Lily gaat dagelijks geheele wijken om, ten einde achterbuurten, die niet half zoo erg zijn als deze, te mijden.

Lily hoort de taal der boeven, vindt zelfs hun bargoensch interessant — en ze frons de wenkbrauwen, als een van haar broers met een weinig te stevige schooljongensuitdrukking voor den dag komt.

En Lily ploetert met genot rond in al het vuil en de modder, die ze daar te aanschouwen krijgt — zij, die op de tippen harer verlakte laarsjes, met een vies gezichtje, een natgerengende straat oversteekt.

En als ik dit alles aan Lily zal zeggen, om haar te doen voelen, hoe indwaas ze handelt, dan zal ze antwoorden, misschien wel met een heel verbaasd gezicht: „Maar ik lees 't immers maar!”

O, domme Lily, alsof uw gloeiende wangen, uw schitterende oogen me niet duidelijk bewijzen, dat ge alles meegeleefd hebt! *Waarom* leest ge 't? Wat doet ge daar in „de Kempphaantjes”, in een buurt, waar gij,

als toekomstige dame, nooit in uw leven zult komen?

Meisjes zijn zelden om een antwoord verlegen en 't zou dus best kunnen, dat Lily antwoordde: „Ik wil wel eens weten, hoe die menschen daar leven.”

Waarom? Waarom wilt ge dat weten? Wilt ge hen gaan helpen? Wilt ge trachten, hen te redden uit de onpeilbare ellende, waarin ze gezonken zijn?

Ja? wilt ge dat? Ga dan uw gang, lees dan „*de Kempfontjes*” en nog veel meer, en ik zal u bewonderen, omdat ge uw vroolijke ziel bedroeft om de ellende van zoovelen, die zoo ver van u afstaan, omdat ge zoo zelfopofferend zijt.

Doch denkt ge daar niet eens aan? Wat doet ge dan met „*de Kempfontjes*” en vele, vele andere boeken en novellen in uw handen? Dan doet ge 't uit nieuwsgierigheid, uit pure kinderachtige nieuwsgierigheid, of uit zucht naar tijdverdrijf — en is 't niet ontzettend, ja, groote zonde zelfs, zijn vermaak en tijdverdrijf te vinden in de allerzwartste ellenden zijner medemenschen?

En ge doet uzelve zoo groote, groote schade! Ik sidder soms, als ik denk aan de vuile modder, die frissche meisjeshersens indringt en daar de vroolijke, opgewekte gedachten bezoedelt — en dat alles, omdat de meisjes nieuwsgierig zijn, vooral naar boeken, die haar van dingen vertellen, waarvan ze geen flauw vermoeden hadden.

Ach, overwin die nieuwsgierigheid! Leg een boek neer, als ge ziet, dat 't u van menschen en toestanden vertelt, die ge weet, dat plat of ruw of slecht zijn, en waarmee ge niets, niets te maken hebt. Wees niet dadelijk geraakt, als Papa of Mama u een boek uit de handen nemen en zeggen: „dat is nog niets voor kinderen.” Dat „kinderen” meenen zij zoo kleinerend niet, als 't klinkt; door 't boek weg te nemen, doen ze uw hersens, uw frischheid en opgewektheid een grooten dienst.

Misschien zullen enkelen van u vragen: „Over wat voor boeken spreekt ge toch?”

Gelukkige, die er niet één enkel van kent!

Voor u schreef ik dit niet, keer gij terug

tot uw mooie meisjesboeken en denk aan geen andere!

Maar die wel weet over wat voor soort lectuur ik spreek, omdat zij het model er van „*de Kempfontjes*”, kent, of omdat ze 't heeft begrepen uit de rest, haar antwoord ik, dat ze dat heel slim gevraagd heeft, maar niet slim genoeg om mij te overrompelen en de namen los te laten.

Verwijt me desnoods dat mijn pleidooi tegen verderfelijke lectuur zeer onvolledig is, omdat ik geen namen noemde, zeg alles wat ge wilt, namen noem ik niet....

Want ik ken mijn volkje!

Weekkalender 1904.

Zondag, 17 April.

De ware vriendelijkheid is een bloesem der menschelevendheid; die niet vriendelijk is, heeft geen menschelevend hart.
JOUBERT.

Maandag, 18 April.

Wirkliche Lust und Neigung überwindet alle Hindernisse.
ROBERT BVR.

Dinsdag, 19 April.

Flatterers are cats, that lick before and scratch behind.
JOHN WINTER.

Woensdag, 20 April.

La paresse toute engourdie qu'elle soit, fait plus de ravages chez nous, que toutes les autres passions ensemble.
ARNAULT.

Donderdag, 21 April.

Wees trouw op je post en als eens iets bizonders van je gevegd wordt, treed dan kloekmoedig voor 't front en zeg: „Hier ben ik.”
E. KNUTIEL—FABIUS.

Vrijdag, 22 April.

Mädchen und Weiber, die lachen sind unendlich besser als die elegische Empfindlerinnen.
DEMOKRITOS.

Zaterdag, 23 April.

For life is but a passing day,
No lip may tell how brief its span;
Then, oh! the little time we stay,
Let's speak of all the best we can.

SWAIN.